

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Stupenda mulieru[m] erga viros sanandos exempla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

teris prudens filia, & lignum maritum finxit, non lignea vxor, ut verum in vita seruaret. Et planè hoc est officium bona conjugis, viro pericula denunciare, eaque ab illo auertere: quemadmodum etiam mariti est, vxorem defendere. Sic, cùm vnu fuit, à duobus proteguntur.

De Senensi illa S. Virgine Catharina, deque S. Francisco nostro Xauerio, ob magnitudinem facinoris, nonnulli hæsitantius credunt, eos purulenta ægrotorum ulcera, manantemque inde saniem, applicatis aude labris, suxisse; sed virtutem hanc, Dei amore, factam, credibiliorem reddunt, qui, coniugali amore, similia leguntur fecisse. Nam vide mihi, quantam Deus vxoris erga maritum fidem, quantum affectum mundo ostenderit. In expeditione, aduersus Syros, Robertus Britannæ rex, gladio venenato, luculentam, in brachio, acceperat plagam, itaque insederat malum, ut in patriam reuersus sanitati non posset restitui, nisi pus virulentum sensim humano ore extraheretur. Quia igitur Rex probè intelligebat, id, sine exitio fugentis, fieri non posse, neminem eiuscmodi discrimini obijcere voluit. Perire tam benignum regem, qui mori malebat, quam alterius morte vitam prorogare, indignum rata fidelissima vxor, fortissima reginarum, noctu, solutis vulneris fascijs, primum, inciso marito, post etiam conniuente, exungens paulatim, & rursus expuens, venenum omne elicit, plagamque medicis præbuit facillimè curandam. Quantum regi huic regina adiutorium fuit? femina utique ore purissimo, quo tam feliciter virus est extractum. Aliæ feminæ, vbi os admouent, omnia venenant. Sed non omnes. Nam simile factum de Eduardi regis Angliæ primogeniti vxore, regis Hispaniæ filia, memoratur; quæ è mariti ad S. Sepulchrum profecti plagis dictim, sic omnem veneni materiam attraxit, ut, integratis vulnerum cicatricibus ille plane curatus, illa incolmis enaserit. Eant alij, & querantur, se vxoris lingua fauciatos; sunt, quos lingua feminæ fauciatos sanauit. Nimurum utrumque potest hæc corporis pars, quæ vel pessimum telum esse solet, vel optimum medicamentum. Hominum culpâ accidit, si adiutorium vertitur in venenum. Quin adeò constans est, in bona vxore, marito

VIII.

Georg. Viu-
ennus lib. 2.
de officio
probi Parris
familias c. 3.

Roderic. San-
tius p. 1. hist.
Hilp. c. 4.

adiuto-

adiutorium, ut etiam post mortem ab ea adiuuetur; dum nos solùm coniux coniugi honestam procurat sepulturam, sed etiam succurrit in Purgatorio patienti. Hinc Tertullianus, ubi suffragia pro defunctis, numerat inter Apostolicas traditiones, ibi etiam monet quandam viduam, ut pro anima defunctorum oret, & offerat annuis diebus dormitionis eius. Hæc, nisi fecerit, ait: vere repudianit maritum, quantum in ipsa est.

Tertull. lib.
de monoga-
mia.

IX.

Ludovic. Vi-
ues. lib. 2. de
Christianis
fæcia.

Multò autem evidenter est auxilium ante mortem, cuius rei illustre Symbolum est Alcyon, sapientissimum & diuinissimum marinorum animal, à Plutarcho dictum. Hæc ausi grauemanis comparem &c, ægrè sequentem, suscepta cura, fert fouet, senem, nusquam destituens, nunquam post se relinquent: nam & dorso impositum gestat, magno charitatis coningalis argumento. Atque ut humanum quoquè exemplum subsidij istius matrimonialis, subiungatur, placet huc exscribere, quæ Hispanus docti nominis author memoriae reliquit, de quadam præclarissima femina Burgensi, in Belgio, ab omnibus celebrata. Testatur autem, rem seipsum vidisse, atque alios plures notissimam habuisse. Verba eius sunt. *Clara Ceruenta Bernardi Valdaura coniux, quam virgo tenerima, & formosissima Burgas est ad sponsus deducta, jam plus XL. annos natum, prima nuptiarum nocte, crura eius fascijs innoluta vidit, deprehenditq; maritum sibi egrum & valetudinarium obuenisse. Nihil tamen illum, ob id avertata, non caput eum odire, cum presertim nondum posset videri amare. Incidit non multò post Valdaura in grauissimum morbum, de cuius salute & vita Medici omnes desperabant. Ipsa cum matre, tanta cura & assiduitate circa lectum agri versabatur, ut, sex totis hebdomadibus amba nec se exuerint, nisi ut mutarent supparos: ne villa nocte supra unam, aut alteram horam, quietuerint; idq; induit, multis noctibus traductis insomnibus. Erat radix morbi Indici, quem Gallicum hic vocant, sœni & contagiosi. Dissuadebant Medici, si eum correctaret, ne tam prope accederet. Idem consulebant necessarij. Tum aequales femina in religionem adducebant, non esse tam anxia cura diuexandum (ita enim loquebantur) hominem iam fatus debitum, & magna mortis parte in corpus recepta, prospiciendum esse animæ; de corpore nihil cogitandum aliud, quam ubi conderetur humus.*